

[Finansministeren.]

ved hjælp af advokat eller revisor på normal vis som i andre retssager skal fremskaffe det store materiale, der eventuelt skal bruges i en sådan retssag. Det er i hvert fald et synspunkt, som har været afgørende for mig og for finansministeriet ved vor stillingtagen til disse problemer.

Landsskatteretten er jo i høj grad en serviceorganisation, og jeg tror, det er rigtigt at sige, at landsskatteretten — det tror jeg jeg kan sige selv med det begrænsede kendskab, jeg har til landsskatteretten — også har opfattet sig selv — og stadig gør det — som en serviceorganisation, der er forpligtet til at hjælpe den enkelte skatteyder med at få alle relevante oplysninger og problemer frem til behandling i den enkelte skattesag. Det mener jeg som sagt er noget meget væsentligt for landsskatteretten, og det er også rigtigt — som det er sagt af hr. Johan Asmussen — at betænkningen jo ikke går ind for det helt afgørende brud med dette system. Betænkningen går ikke ind for, at landsskatteretten skal ændres således, at den bliver en egentlig domstol — i øvrigt har man jo adgang til domstolsbehandling, hvis man vil gå videre med sine sager fra landsskatteretten.

Vel er det rigtigt, som det er sagt af mig, at det kun er begrænsede ændringer, der foreslås, men jeg synes ikke, man skal opfatte dette på den måde, at det er uvæsentlige ting, der foreslås. Det, man foreslår at gennemføre, er de ændringer, der var enighed om i udvalget. I udvalget var der enighed om, at man skulle søge modvirket, at de mindre betydningsfulde sager blev indbragt for retten; og det er jo også noget, som har relation til spørgsmålet om hurtigheden, som hr. Johan Asmussen var inde på, for der er vel ingen tvivl om, at der i øjeblikket indbringes for mange mindre sager. Derfor vil man prøve på at koncentrere arbejdet omkring de egentlige klagepunkter i sagerne, sådan som det her er foreslået.

Det er vel også et fremskridt i retning af den partsmæssige ligestilling, der her sker, selv om den — det erkender jeg — ikke gennemføres til 100 pct., men vi kan jo i udvalget se på, om vi kan og bør gå videre. Man må også her tænke på den anden side af sagen, nemlig det arbejdsmæssige: hvor

mange mennesker der er til rådighed, om man kan overkomme arbejdet med det o. s. v. Endelig er der spørgsmålet om muligheden for i højere grad at opnå mundtlig procedure for landsskatteretten inden for en rimelig tid og spørgsmålet om efterprøvning af de skønsmæssige ansættelser. På alle disse punkter sker der jo noget, og jeg tror, man med det forslag, der er fremsat, også kan sige, hvis det bliver gennemført, at man er nået et pænt skridt i retning af det, man tilsigtede, da udvalget nedsattes i sin tid.

Det foreliggende lovforslag har ikke været forelagt udvalget — dette udvalg er jo ophævet i og med, at det har afgivet sin betænkning, så det har man ikke kunnet — men det har været forelagt for den række myndigheder, som er interesseret i disse sager, altså de forskellige instanser inden for vore skattemyndigheder, og de har udtalt sig imod at gennemføre en så radikal ændring som den, der var foreslået af udvalget. Jeg kan bare som eksempel nævne, hvad De samvirkende Sognerådsforeninger udtaler, og jeg synes, de siger noget væsentligt, idet de nemlig peger på, at man er enig i at gennemføre visse af de ændringer, der er peget på, og man nævner særlig spørgsmålet om skatteydernes tryghed og om den hurtige afgørelse af sagerne. Man siger samtidig, at der må lægges ganske særlig vægt på, at borgerne har en let og bekvem adgang til at indbringe sagerne for landsskatteretten, og derfor nærer sognerådsforeningerne betænknelighed ved, at der i for høj grad skulle blive tale om at ophæve landsskatterettens officialvirksomhed — altså netop det, jeg har talt om, idet man siger, at klagerne så i højere grad selv skal sørge for at fremdrage de juridiske og faktiske forhold til begrundelse af disse sager. Sognerådsforeningerne peger også på, at det ville tvinge borgerne til i langt højere grad end under den nuværende ordning at søge bistand hos advokater og revisorer, og de siger, at de ville betragte det som et tilbageskridt — man bruger ordet tilbageskridt — set fra borgernes synspunkt, hvis man ville gennemtvinge en ordning, hvorefter den enkelte borger skulle skaffe sig denne hjælp.

Jeg er enig i de betragtninger, hr. Aksel Larsen fremførte. Jeg tror nemlig, at det for